

Ceea ce o semnătură nu poate repara

Atunci când un canal tehnic nu este adecvat pentru date sensibile, nicio autorizație semnată nu îl face potrivit. Singurul lucru pe care îl schimbă o semnătură este falsă liniște a celui care o colectează; datele urmează exact același traseu.

Pentru a ne înțelege: În cadrul întâlnirii cineva spune acest lucru cu cea mai bună intenție: «toată lumea folosește WhatsApp; lăsați clienții să semneze o autorizație și gata». Sună a diligență — există o hârtie, o semnătură, o dată. Dar acea semnătură nu mută datele din loc, iar cel care o semnează aproape niciodată nu este singura persoană a cărei intimitate călătorește prin acel canal. Și chiar dacă ar fi, nicio semnătură nu legalizează o ilegalitate.

Ieșirea care pare de bun simț

Scena se repetă în birouri, cabinete și firme de consultanță — și, de asemenea, în locuri mult mai puțin solemne. Zugravul care trimite fotografiile cu apartamentul unui client. Instalatorul care retrimite o factură cu numele, adresa și numărul de telefon. Taximetristul care păstrează în telefon adresa celui pe care îl preia în fiecare dimineață. Liber-profesionistul care trimite prin chat actul de identitate al celui care l-a angajat. Nu este nevoie de un caz dintr-un film judiciar pentru ca prin intermediul unui telefon să circule date ale unor persoane care nu suntem noi înșine.

Și în oricare dintre acele locuri apare, mai devreme sau mai târziu, aceeași ieșire elegantă. Cineva ridică dubiul — este corect să trimitem acest lucru prin acest canal? — și, înainte ca conversația să devină incomodă, vine răspunsul comod: lăsați clientul să semneze o autorizație. Dacă el își dă permisiunea, atunci este în regulă.

Este o ieșire atractivă deoarece rezolvă incomoditatea fără a obliga la schimbarea instrumentului, fără a învăța nimic nou, fără costuri. Are forma diligenței: un document, o semnătură, o dată. Și, totuși, nu rezolvă problema pe care trebuia să o rezolve. O acoperă.

O semnătură nu mută datele

Este bine să începem cu lucrul cel mai simplu, pentru că este exact ceea ce este trecut cu vederea. O autorizație este o hârtie. Nu schimbă pe unde călătorește mesajul, nici pe ce server rămâne o copie, nici cine îl poate citi dacă vine ordinul adecvat sau dacă există o breșă de securitate. Documentul clientului va continua să treacă prin aceeași infrastructură, în aceeași țară, gestionată de aceeași companie, cu semnătură sau fără ea.

Singurul lucru care se schimbă odată cu semnătura este starea de spirit a profesionistului: trece de la îndoială la o falsă liniște care nu corespunde niciunei schimbări reale în traseul datelor. Semnătura este o permisiune pe care cineva și-o acordă sieși pentru a continua să facă exact același lucru.

Permișiunea pe care nimeni din sală nu o putea da

Aici este miezul problemei. Să ne gândim la un divorț. Clientul semnează autorizația: de acord, ca datele sale să meargă pe unde este nevoie. Dar prin acel canal nu călătoresc doar datele clientului. Călătorește numele celeilalte părți. Călătoresc datele minorului a cărui custodie este discutată. Călătorește raportul expertului, mărturia unui terț, numărul de cont al soțului.

Niciuna dintre acele persoane nu a stat în birou. Niciuna nu a semnat nimic. Profesionistul a obținut permisiunea de la singura persoană care nu reprezenta întreaga problemă și a continuat să proceseze datele tuturor celor care reprezentau problema fără a le cere nimic — pentru că nu le putea cere.

La fel se întâmplă cu un dosar de muncă care menționează alți angajați, cu un raport clinic care vorbește despre rude, cu o declarație care include furnizorii și clienții clientului însuși. Informațiile unui terț nu încetează să fie protejate pentru că persoana care le furnizează a semnat o hârtie. Nu erau informațiile sale pentru a le autoriza.

Lucruri la care o semnătură nu ajunge

Există o limită pe care aproape niciodată nu o testăm: o semnătură ajunge doar până unde ajunge ceea ce este al tău. Ceea ce este al tău poți ceda. Ceea ce aparține altcuiva, nu — oricât de frumos ai semna.

Un tată nu poate semna o permisiune pentru ca cineva să îi facă rău fiului său. Acea hârtie nu valorează nimic, și nu pentru că îi lipsește un sigiliu: pentru că acea permisiune nu a fost niciodată în puterea sa de a o da. Autorizația clientului funcționează la fel — acoperă ceea ce este al său și se oprește acolo.

Și nici măcar în acea limită nu acoperă totul. O semnătură nu face licit ceea ce legea nu permite, indiferent cine o semnează. Consimțământul nu este o cheie universală: este o cheie care deschide o singură ușă — cea proprie —, și nici măcar acea ușă nu oferă acces la ceea ce este interzis.

Și trebuie spus direct, pentru că este partea care aproape niciodată nu se spune: a cere — sau a da — o semnătură pentru a proteja ceea ce legea nu permite nu este un gest neutru care pur și simplu nu are efect. În funcție de caz, încercarea de a face acest lucru este, în sine, o nouă infracțiune. Nu repară problema: o înrăutățește.

Semnătura care se întoarce împotriva ta

Și există o întorsătură la care este bine să ne uităm direct. Colectarea autorizației nu îl lasă pe profesionist așa cum era: îl lasă mai rău.

Deoarece acea hârtie este, înainte de toate, dovada că cineva și-a pus întrebarea corectă — este acest lucru adecvat? — și a răspuns la ea cu un placebo în loc de o soluție. În ziua în care va trebui explicat de ce datele unui terț au ajuns unde nu trebuia, autorizația semnată nu va fi scutul imaginat: va fi documentul care dovedește că riscul era cunoscut și s-a ales acoperirea lui cu o semnătură. Diligența aparentă lasă urme. Semnătura nu arhivează problema; o datează.

Singurul lucru care chiar o repară

Dacă o semnătură nu repară nimic, ce o repară? Un singur lucru: ca datele să nu meargă acolo unde nu trebuie să meargă.

Atunci când canalul nu livrează o copie a documentului unui terț — deoarece merge direct de la dispozitivul celui care îl trimite la cel al celui care îl primește, fără un server la mijloc care să îl salveze — nu există nimic de autorizat, nici nimeni de la care să se ceară permisiunea, nici vreo urmă incomodă de justificat ulterior. Problema nu este gestionată printr-un formular: dispare deoarece arhitectura nu permite crearea ei.

Acest lucru nu este proprietatea unui singur instrument — este o proprietate a designului și există mai multe modalități de a o avea. Ceea ce distinge acele instrumente de restul nu este o promisiune mai bine formulată în

avizul legal, ci faptul că nu au nevoie ca cineva să semneze pentru a fi în regulă.

O semnătură este forma civilizată de a cere permisiunea. Dar se poate cere permisiunea doar celui care se află în față. Și în aproape toate datele sensibile pe care un profesionist le gestionează, persoanele a căror intimitate este cu adevărat în joc nu se află în sală, nu vor semna și nu ar avea de ce să aibă încredere ca cineva să semneze în numele lor. De aceea, întrebarea corectă nu a fost niciodată «cum reușesc ca acest lucru să fie autorizat?», ci «de ce am nevoie de autorizație pentru ceva ce un canal bine ales nu m-ar obliga să cer?».

Notă editorială: când aceste Cuadernos numesc companii sau produse, nu este pentru a acuza. Cei care le construiesc fac o muncă pe care milioane de oameni o folosesc și o apreciază. Ceea ce subliniem este structural — modelul, nu marca. Mărcile apar ca exemplu pentru că sunt cele pe care cititorul le recunoaște.

Pentru a continua lectura

- Acest Cuaderno (Caiet) lasă deoparte, intenționat, detaliile normative — articolele și sentințele —, deoarece argumentul pe care îl demontează nu este juridic: este o ieșire comodă. Cadrul legal al motivului pentru care canalul contează se regăsește în următoarele două Caiete.
- *GDPR și mesageria profesională: de ce majoritatea încalcă regulile fără să știe* — transferuri internaționale, operatorul de date și urma digitală retroactivă.
- *Secretul profesional în era digitală* — de ce confidențialitatea trebuie garantată prin arhitectură și nu prin promisiune.

[← PrecedentConfidențialitate reală vs. aparentă: întrebările pe care e bine să ți le pui](#)

Lecturi recente

- [Analiză · 26 mai 2026 Confidențialitate reală vs. aparentă: întrebările pe care e bine să ți le pui](#)
- [Analiză · 25 mai 2026 Self-hosting ca practică profesională](#)
- [Concept · 23 mai 2026 Cele 24 de cuvinte: ce este o identitate criptografică](#)

Luați acest articol cu dumneavoastră oriunde aveți nevoie.

[↓ Markdown](#) [↓ Text simplu](#) [↓ PDF](#)

Fișierul se va descărca pe dispozitivul dumneavoastră. De acolo îl puteți salva, importa în Solo2 sau partaja oriunde doriți. Cuadernos nu decide destinația în locul dumneavoastră.

Sigiliu de ceară · SHA-256 83d5a8f2a7776adb91fa442e48a48cce8e1381b61cbd911b4e9d9a75616385f0

Cuadernos Lacre · O publicație a [Menzuri Gestión S.L.](#) · scrisă de R.Eugenio · editată de echipa [Solo2](#).

Acest site nu folosește cookie-uri. Tot ceea ce încarcă navigatorul tău este scris sau supravegheat de noi și găzduit pe serverele noastre europene: contorul anonim de vizite (Umami, autogăzduit) și minimul de JavaScript necesar pentru selectorul de limbă și preferința ta de temă deschisă/închisă, care este salvată pe propriul tău dispozitiv. Fără resurse de la terți, fără trackere, fără profilare, fără partajarea datelor. Dacă doriți să ne urmăriți: [RSS](#).